

KREDYTOROW (1) ai

L sg m kredytorow(e)m.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „kredytor”, tu w funkcji dzierżawczej: odnoszący się do konkretnej jednostki będącej kredytorem, wierzycielem: Dłużnik [...] wiedząc że roki tám pierwey przypadały/ gdzie miał ośiadłość on creditor, niżli iego/ ná ktore był pozwány [...] gdy one roki w creditorovem grodzie przypadały/ podnioł pozew/ ktorego nigdy nie oddawał ná onego creditora, tanquam complicem bannitow, iż ty prawi tego á tego bannitá chowafz. GórnRozm F2v.

TG